

ВІДБУВСЯ АРХИЄРЕЙСЬКИЙ СОБОР ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

Під головуванням Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Епіфанія 11 травня 2024 року в Трапезному храмі святих Антонія і Феодосія Києво-Печерських Свято-Успенської Києво-Печерської лаври відбувся Архиєрейський Собор Автокефальної Української Православної Церкви.

Перед засіданням було звершено молебень на початок всякої справи.

Участь в Соборі взяло 53 архиєреї Православної Церкви України, за винятком відсутніх з об'єктивних причин. На початку засідання Предстоятель виголосив доповідь про діяльність ПЦУ від часу Помісного Собору (27 липня 2023 року), після чого відбулося обговорення питань порядку денного.

У підсумку Архиєрейський Собор затвердив усі рішення, ухвалені Священним Синодом УПЦ (ПЦУ) за період із попереднього засідання, та схвалив інші постанови. Собор, зокрема, схвалив роботу Предстоятеля Митрополита Київського і всієї України Епіфанія та Київської Митрополії УПЦ (ПЦУ) й засвідчив йому повну підтримку, підтримав зусилля Української держави щодо захисту релігійної спільноти і всього суспільства від ворожого іноземного впливу та необхідність законодавчої заборони підлеглості релігійних організацій в Україні релігійним об'єднанням

з центром у державі-агресорі. Собор також ще раз засвідчив, що Православна Церква України відкидає і засуджує вчення «руського міра» як базоване на єретичних засадах єтнофілетизму, маніхейства та гностицизму.

Окрім того, було ухвалено запропонований Священним Синодом проект листа до Його Всесвятості Вселенського Патріарха Варфоломія та Святого і Священного Синоду Вселенського Патріархату з проханням звернутися до кіріла гундяєва з вимогою публічно відректися від лжевчення «руського міра», засудити і відкликати наказ так званого «Всєвітнього російського народного собору», в якому містяться елементи цього лжевчення.

Також, зважаючи на особливу тяжкість, публічність та вперту нерозкаяність злочинів проти Бога, Церкви Христової та людства, вчинених мирянином рпц владіміром путіним, Архиєрейський Собор УПЦ (ПЦУ) засвідчив, що ця особа своїми злочинами і впертим та свідомим нерозкаянням в публічних гріхах сама відлучила себе від Церкви.

Розглянувши всі питання порядку денного, Архиєрейський Собор молитвою завершив своє засідання.

Фото: ПЦУ

Пресслужба Київської Митрополії
Української Православної Церкви (ПЦУ)

ЄВРОБАЧЕННЯ 2024

Увечері 11 травня у шведському Мальме закінчився великий фінал Євробачення-2024. Глядачі побачили виступи 25 учасників та з-поміж усіх них обрали найкращого. Свої бали також поставили національні журі – судді з усіх країн-учасниць.

Перемогу у музичному конкурсі здобув представник Швейцарії – «Nemo» з пісню «The Code» – 591 бал у фіналі.

Український дует «alyona alyona» та «Jerry Heil» зайняв третє місце. Під кінець виступу артистки закликали світ об'єднатися. «Peace and Freedom for Ukraine», – сказали вони.

1. Швейцарія: «Nemo» – «The Code» (591 бал)
2. Хорватія: «Baby Lasagna» – «Rim Tim Tagi Dim» (547 балів)
3. Україна: «alyona alyona» та «Jerry Heil» – «Teresa & Maria» (453 бали).

Фото: «Таблоїд»
За «Наш день»

«ENERGIZE UKRAINE» СКУ ДЯКУЄ УРЯДУ АЛЬБЕРТИ ЗА ДОПОМОГУ

Ініціатива Світового Конгресу Українців «Energize Ukraine» для підтримки та відновлення української енергосистеми висловлює вдячність уряду канадської провінції Альберта за передані для проекту кошти – 150,000 тисяч канадських доларів.

«У цей критичний час енергетична інфраструктура України потребує надзвичайної підтримки. Ініціатива «Energize Ukraine», яку очолює СКУ, висловлює щирі вдячності уряду Альберти за неоціненну солідарність та підтримку. Ця необхідна допомога, безсумнівно, зміцнить стійкість українського народу, адже призначена для обладнання українських шкіл сонячними панелями. Цей проект забезпечить доступ українських дітей до електрики, що надзвичайно важливо в умовах викликів, створених значними пошкодженнями української енергетичної інфраструктури після російських атак», – сказав Ярема Ковалів, очільник платформи «Energize Ukraine».

За СКУ

«НОВА МАРІОНЕТКА ПУТІНА»

росіянам потрібен такий міністр оборони, який би припинив вторгнення до України, але вони отримали чергову маріонетку владіміра путіна. Так на зміни в уряді рф відреагував міністр оборони Британії Грант Шапс.

«Сергій Шойгу керував незаконною кампанією в Україні, яка призвела до понад 355 тис. жертв серед власних солдатів та масових страждань серед цивільного населення. росії потрібен міністр оборони, який би виправив цю згубну спадщину і припинив вторгнення, але все, що вони отримають, це ще одну маріонетку Путіна», – написав Шапс у соцмережі «X».

путін призначив сергея шойгу секретарем

Ради безпеки рф замість ніколая патрушева. Наступником шойгу виявився андрей белусов – економіст, який жодного дня не служив в армії, за те добре служив путіну.

На думку аналітиків американського Інституту вивчення війни (ISW), такі перестановки свідчать про те, що росія прагне оптимізувати російську економіку та оборонно-промислову базу для підтримки затяжної війни проти України. Це також може вказувати на можливу підготовку рф до бойових дій проти країн Північноатлантичного Альянсу.

Юлія Москаленко,
«Дзеркало тижня»

From Prime Minister Justin Trudeau and your Liberal MPs
De la part du premier ministre Justin Trudeau et de vos députés libéraux

HAPPY VYSHYVANKA DAY! JOYEUSE JOURNÉE DE LA VYSHYVANKA! З ДНЕМ ВИШИВАНКИ!

Presented by / Présenté par

John Aldag, M.P.
Shafqat Ali, M.P.
Parm Bains, M.P.
Yvan Baker, M.P.
Hon. Bill Blair, M.P.
Ben Carr, M.P.
Hon. Bardish Chagger, M.P.
Shaun Chen, M.P.
Paul Chiang, M.P.
Michael Coteau, M.P.
Anju Dhillon, M.P.
Terry Duguid, M.P.
Julie Dzerowicz, M.P.
Ali Ehsassi, M.P.
Peter Fonseca, M.P.
Hon. Mona Fortier, M.P.

Hon. Chrystia Freeland, M.P.
Hon. Hedy Fry, M.P.
Hon. Steven Guilbeault, M.P.
Brendan Hanley, M.P.
Ken Hardie, M.P.
Hon. Marci Ien, M.P.
Hon. Helena Jaczek, M.P.
Majid Jowhari, M.P.
Arielle Kayabaga, M.P.
Hon. Kamal Khera, M.P.
Hon. David McGuinty, M.P.
Hon. John McKay, M.P.
Ron McKinnon, M.P.
Hon. Marco Mendicino, M.P.
Wilson Miao, M.P.
Yasir Naqvi, M.P.

Taleeb Noormohamed, M.P.
Jennifer O'Connell, M.P.
Hon. Ruby Sahota, M.P.
Hon. Harjit S. Sajjan, M.P.
Randeep Sarai, M.P.
Hon. Judy Sgro, M.P.
Brenda Shanahan, M.P.
Francesco Sorbara, M.P.
Leah Taylor Roy, M.P.
Tony Van Bynen, M.P.
Hon. Dan Vandal, M.P.
Anita Vandenbeld, M.P.
Hon. Arif Virani, M.P.
Patrick Weiler, M.P.
Hon. Jonathan Wilkinson, M.P.
Sameer Zuberi, M.P.

КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

- Уповноважений Верховної Ради України з прав людини Дмитро Лубінець закликав Міжнародну федерацію Червоного Хреста виключити російський та білоруський Червоний Хрест з організації через їхню причетність до російської агресії проти України та депортації українських дітей.
 - Президент Єврокомісії Урсула фон дер Ляєн заявила, що Європа розуміє загрозу з боку росії, яка намагається усілякими способами діяти всередині ЄС і ззовні, аби встановити свій контроль над європейським континентом. “Те, що зараз відбувається в Україні і за що борються українські воїни, стосується також нас... Це війна, в якій йдеться про зміни кордонів в Європі, про європейську війну і знищення незалежності України. Пам’ятаймо, що це також війна з ЄС та усією міжнародною системою, яка діє за принципами. ...Він (путін) хоче панувати на нашому континенті, і це не якась теоретична загроза, а відкрита ціль, яка ним задекларована”, – підкреслила президент Єврокомісії.
 - Влада Китаю взяла на себе зобов’язання утриматися від продажу росії будь-якої зброї і буде суворо контролювати експорт товарів подвійного призначення. Про це заявив президент Франції Еммануель Макрон. Лідер Китаю Сі Цзіньпін прибув до Парижу 5 травня. Це частина його першого європейського турне з 2019 року.
 - Предстоятель рпц кіріл гундяєв побажав російському диктатору владіміру путіну перед його так званою інавгурацією, правити вічно: «Дай Боже, щоб кінець століття (земної історії, а не 21-го) означало кінець вашого перебування при владі», – сказав патріарх кіріл.
 - Верховна Рада України ухвалила законопроект №11079-1 про мобілізацію засуджених осіб. За нього проголосували 279 народних депутатів. Ключовими аспектами законопроекту є:
 - мобілізація в'язнів, а точніше реалізація щодо таких категорій громадян механізму УДЗ тільки за рішенням суду;
 - тільки добровільність такого рішення самим ув'язненим;
 - згода від командира військової частини;
 - відповідність психічного стану та стану здоров'я ув'язненого вимогам служби в ЗСУ (проходження попереднього медичного огляду у в'язниці, а далі проходження ВЛК);
 - понад три роки терміну перебування у в'язниці до закінчення визначеного покарання;
- Не можуть бути мобілізовані ув'язнені за злочини:
- проти основ національної безпеки України;
 - умисне вбивство двох або більше осіб, або поєднане із згвалтуванням;
 - сексуальне насильство;
 - судимість за скоєння кримінальних правопорушень, передбачених статтями 152-156/1, 258-258/6, частиною четвертою статті 286/1 Кримінального кодексу України, якщо такі судимості не погашені або не зняті в установленому законом порядку;
 - ті, хто посягав на життя правоохоронців;
 - ті, хто вчинив особливо тяжкі корупційні порушення;
 - ті, хто займав особливо відповідальне становище незалежно від статті злочину (міністри, депутати, їх заступники та помічники тощо).
- Канцлер ФРН Олаф Шольц привітав українців із Великоднем і запевнив у продовженні підтримки України «скільки буде потрібно».
 - Поетеса Ліна Костенко і колишній Головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний отримали звання “Почесний громадянин Києва”, повідомив мер столиці Віталій Кличко. “Сьогодні столиця, рішенням Київради, висловила свою шану та повагу і нагородила званням “Почесний громадянин Києва” двох людей, які є справжніми моральними авторитетами для киян і всіх українців”, – повідомив мер.
 - Литва готова відправити своїх військових в Україну з навчальною місією для допомоги із тренування українських військових. Парламент країни дав на це дозвіл. Про це сказала прем’єр-міністерка Литви Інґріда Шимоніте.
 - росія пригрозила Франції вдарити по її військах, якщо вони зайдуть в Україну.

Найбільший в Україні стінопис із зображенням Валерія Залужного. Художник муралу — Валерій Кучер.

КІНЕЦЬ ІСТОРІЇ. ЗАЛУЖНИЙ — ПОСОЛ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

У четвер, 9 травня, президент України Володимир Зеленський призначив колишнього головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного послом України у Великій Британії.

Валерія Залужного офіційно призначено послом України у Великій Британії. Перед цим його звільнили з військової служби за станом здоров'я. Володимир Зеленський каже, що Залужний сам попросив про таке призначення. 8 лютого президент звільнив Залужного з посади головнокомандувача ЗСУ.

Чим займеться у Лондоні?

Посол Великобританії в Україні Мартін Гарріс уже привітав колишнього головнокомандувача ЗСУ з новим призначенням.

“Щиро вітаю Валерія Залужного із призначенням на посаду посла України у Великій Британії. Я з нетерпінням чекаю на нашу спільну роботу над зміцненням нашого непорушного альянсу і просуванням уперед нашого 100-річного партнерства”, — написав Гарріс.

Колишній посол у Британії та колишній міністр закордонних справ Вадим Пристайко прогнозує, що коли Залужний приїде до Великобританії як посол, вона надасть Україні ще більше допомоги.

“Я думаю, наші британські друзі дуже ризикували, коли оголосили, що це найбільший пакет (найбільший за всю історію пакет допомоги Україні від Великобританії на суму понад \$600 млн., про яку оголосили 23 квітня). Тому що їм тепер доведеться сказати найбільший пакет, коли приїде генерал Залужний і зможе поділитися тим, що він знає про те, наскільки складна ця війна, наскільки ми потребуємо допомоги і якої конкретно”, — заявив Пристайко.

Дипломат висловив думку,

що Залужний не міг вести таку розмову, коли був головнокомандувачем ЗСУ, але зараз матиме таку можливість і готуватиме британських військових «до розуміння того, яким чином треба перемогти росію».

“Наше завдання, щоб наш новий посол мав змогу бути постійно і скрізь. Щоб він був усюди — на всіх телевізійних ефірах, зустрічах з військовими, студентами, політиками, будь-ким. Щоб він міг гордо відзвітувати, що з того моменту, як він приїхав, допомога зросла ще більше. Нам і так Британія постачає приблизно три мільярди фунтів стерлінгів на рік, це приблизно чотири мільярди доларів США. Це серйозні-серйозні засоби”, — додав Пристайко.

Посла немає давно

Влітку 2023 року у спілкуванні з журналістами британський міністр оборони Бен Уоллес сказав, що Україна має бути вдячнішою за надану допомогу партнерів. На це Зеленський досить грубо відповів, що “можемо вранці прокидатися і дякувати міністру особисто”.

В інтерв'ю "Sky News" тодішнього посла України у Великій Британії Пристайка попросили прокоментувати цей скандал. “Нездоровий сарказм не потрібний між дружніми країнами”, — дипломатично відповів він.

Така реакція посла не сподобалася Києву. Зеленський звільнив Пристайка, без особливих пояснень. З того часу, вже 9 місяців, українського посла у ключовому партнері нашої країни немає. Його обов'язки виконує тимчасово повірений у справах України у Великій Британії Едуард Фесько, колишній заступник Пристайка.

“Які б не були професійні тимчасово повірені, не маючи посла, ти не маєш можливості зайти на той високий рівень спілкування, який зараз нам потрібен. Наприклад,

я був знайомий із королівською сім'єю, з прем'єр-міністрами, з міністрами, головними суддями. Тимчасово повірений обмежений у цих контактах. Наявність посла — дуже важлива для країни”, — зазначає Пристайко.

Міністр закордонних справ України Дмитро Кулеба вважає, що військовий досвід Залужного стане перевагою на посаді посла України у Великій Британії.

За словами Кулеби, він мав кілька розмов із Залужним, з яких переконався, що “лежить душа у нашого шановного генерала, колишнього головному до дипломатичної роботи”.

“Більше того, профільна освіта навіть у нього теж є — здається, у 2020 році отримав диплом магістра за спеціальністю міжнародні відносини. Тому я думаю, що це дуже логічний крок. Я, як міністр, безумовно, зацікавлений у сильному послі у Лондоні. Президент врахував усі чинники і вирішив, що саме Валерій Залужний є оптимальною кандидатурою, тому це однозначне посилення нашої системи”, — заявив Кулеба.

За словами міністра, однією з ключових вимог до посла у Британії було розуміння військового контексту. Також Лондон є однією з найважливіших столиць світу, де є посольства країн Глобального Півдня.

“Туди не відправляють будь-кого. Лондон для будь-якої країни — це надзвичайно важливе місце призначення і в спілкуванні з цими послами, що працюють у Лондоні, я переконаний, що Валерій Залужний буде однією з найшанованіших постатей, і він принесе багато користі не тільки з погляду двосторонніх відносин із Британією, але й для кулуарної дипломатії з країнами Азії, Африки, Латинської Америки”, — наголосив Кулеба.

Фото: «Суспільне»

Валерій Літонинський,
«Кореспондент»

ХРАМ ОБЛУДИ

Тернопіль. Щодня двічі проходжу повз храм святих Віри, Надії, Любові та матері їхньої Софії. Чому повз храм проходжу? Бо мені так дорога лежить: до маршрутки. Коли у маршрутках я чула людей. Я записувала їхні розмови, суперечки, життєві історії. Зараз я не чую нічого, окрім страху одних і безтурботності інших.

Інших — більше. Їм нічого не муляє, їх ніщо не тривожить аж настільки, щоб перейматися війною. Ця зупинка маршрутки — їхня. Вона навпроти їхнього храму. В якому вони моляться за припинення війни. Братовбивчої...

Щось пояснювати їм немає сенсу. Храм віри в істинне православ'є, надії на єдинство славян і любові до підміни понять і цінностей поставив тверду прошивку у мізки парф'ян. До розуму там не достукатись навіть словами божественної мудрості. Вони щиро переконані, що ходять до української церкви. І так само щиро вважають, що в християнстві має бути одне стадо і один пастир.

Про те, що стадом вони вже є, а пастир їхній служить зовсім не Богові і веде їх зовсім не до Бога, вони не повірять. В цих людях їхня церква знищила не лише критичне мислення, а й національний імунітет. І виховала сліпу покору та всеохопне сприйняття усього, що проголошене з амвону. Їм не доведеш, що бути православними християнами можна по-іншому. Як і того, що їхні пожертви — це кулі в спину українських бійців.

Більше того: останнім часом до храму періодично стрибають на милицях і самі поранені бійці. Вони тепер — не під заборонаю, головний пастих стада в Україні О'Нутрій, зціпивши зуби, дозволив, навіть, відспівувати їх в храмах московського патріархату, якщо вони раптом загинуть від московської кулі і противляться цьому лише відверті попи-москвофіли.

Храм брехні і облуди. Там брешуть всі. Попи брешуть про єдино можливе спасіння душі через воцерковлення в моспархаті. Прихожани брешуть попам про дотримання суперстрогих канонів та приписів. Собі брешуть про те, що довіра попам — це і є віра в Господа. Чесні там — лише жебраки під брамою, вони сюди прийшли тупо по гроші. Переважно на бухло. Але це не зупиняє прихожан давати їм милостиню.

Років десять тому я дивилася на юних дівчаток під храмом і думала, що: як би не старалися попи, цим дівчатам жити у вільному світі, а отже: школа, університет,

сучасні професії, колектив на роботі схилять їх до зміни світогляду. Я помилялась. У них не було власного світогляду. Із дівчат повиростали тридцятирічні бабиська, закутані в хусточки. Під хусточками — стійке переконання у власній — жертвній, звісно, православній правильності і ненависть до усього, що не вміщається у програму прошивки мозку. Ці жінки тепер водять до московської церкви власних дітей. Чоловіків майже всі вони переховують від ТЦК.

Днями підслухала розмову біля брами. Чоловікові однієї — вона родом з Почаєва, не пощастило: запакували п'яного в бус, до тьми прийшов у казармі навчального центру. Але жінка спокійна, нічого страшного: перебуде на полігоні, а коли кинуть на передову, він знає як правильно здатися в полон. Батюшка в Почаєві навчив і сказав, що говорити при здачі — слова такі, спеціальні, типу код — тоді бити не будуть. Головне, щоб стріляв не прицільно, щоб не вбивав руских солдатів...

Подруга каже, що, якби руска ракета влучила по цьому храму, то людям би посвітліло в головах. Ні! Цим не посвітліє. Вирощені в духовних сутінках, не можуть сприймати світло. Воно для них — подразник, а не можливість, не шанс, не варіант іншого життя.

Так, батюшки їх навчають, що Христос — це світло для світу. Але, це світло їм подають дозовано, промінчиками. Ось — промінь різдвяної зірки, ось — стрітенська свічечка, ось — благодатний вогонь з Єрусалиму. І цього досить. Досить євангельських променів світла для стада, далі — опромінення пропагандою аж до ракових пухлин на свідомості, совісті та елементарній людській гідності.

Я не знаю рецептів виходу з цієї духовної пастки. Та їх, мабуть, і ніхто не знає. Єдине що можу сказати: як на десятирічний рік півтисячолітньої війни з росією позиція влади — очікування переходу громад моспархату в ПЦУ разом із батюшками — це не позиція, а поза. І пролонгація існування руского міра всередині країни, а отже: подальше існування сепаратизму, як явища та культивування не лише тоталітарного культу, а й ситуації, яка загрожуватиме національній безпеці.

Бо елементарно: поки влада дбає про власні рейтинги, батюшки виховують нове покоління духовних рабів, а навідники російських ракет вдосконалюють навички.

Любов Бурак,
«Хвиля Десни»

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

SONG OF UKRAINE

Новини, події, вітання та пісні на замовлення
З понеділка до п'ятниці 7:30 вечора на хвилі 1320AM
В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6
Телефон редакції: 416-572-8251
Email: sofu.radio@gmail.com
Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com
Суспільно-політичний тижневик
Видає Видавнича Спілка "Гомін України"
з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських
Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин
Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА
YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 Canada: \$100
3CA: \$120 USD USA: \$120 USD
міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошеня редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англійськомовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

Поле битви – Україна: шляхом звиятиги і боротьби

Сторінка спонсорована Фондацією Будучність - BCU Foundation

НАРИСИ ІСТОРІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ У ХЕРСОНІ ПІД ЧАС НАЦИСТСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ

Юрій Щур

Частина перша: Газета «Голос Дніпра»

1 червня 1946 року Управлінням МГБ УССР Херсонської області було заарештовано 34-річного Анатолія Ковача, якого підозрювали у належності до ОУН під час німецької окупації. Крім того, деякий час він входив до редакційної колегії окупаційної херсонської газети «Голос Дніпра», вплив на яку також мали українські націоналісти, зокрема колишні учасники Похідної групи. Матеріали протоколів допитів Анатолія Ковача стали тим першим джерелом, з якого ми й почали розмотувати клубок загадок діяльності підпільників ОУН у Херсоні під час окупації.

Перший випуск газети «Голос Дніпра» побачив світ 20/21 вересня 1941 року, буквально через місяць після зайняття міста німецькими військами. Його редактором став член ОУН із Західної України Федір Вдовиченко, а до редколегії входив ще як мінімум один оунівець – заступник голови Анатолій Тришевський¹, житель Херсону. Останнього доля потім закине на Захід, де він буде відомим автором, журналістом та літератором під прибраним ім'ям «Валентин Коваль».

Газета «Голос Дніпра» була започаткована членами ОУН у той час, коли німецькі окупанти ще не до кінця усвідомили кінцеві плани українських націоналістів й не розці-

Анатолій Тришевський

нювали їх як серйозну загрозу. Відповідно, оунівці у газеті намагалися друкувати не лише офіційні німецькі звідомлення (обов'язкові для усіх друкованих видань того часу), але й подавати різні матеріали патріотичного спрямування. Так ще у самому першому випуску газети було опубліковано текст національного гімну «Ще не вмерла Україна», а у зверненні міського голови М. Калайди містилися заклики доказати, «що ми гідні творити нове життя для слави й могутності Української Нації», а саме звернення закінчувалося гаслом «Слава Україні». У такому ж дусі була написана й передовиця редакційної колегії, де надавалися пояснення щодо нової газети та її зав-

дання. Серед іншого тут у дусі романтичного патріотизму наголошувалося, що «Голос Дніпра – це голос душі Українця, не викривлений чужими ідеями, це голос наших предків, полеглих за Волю України, це голос наших батьків і братів, закатованих в підземеллях НКВД чи на далеких північних полях Сибіру і Соловків».

Про те як у Херсоні з'явилася газета «Голос Дніпра» на допиті у 1944 році розповів її другий редактор Кузьма Курінний. Після того, як місто було зайняте німецькими військами у 1941 році, до нього прийшов викладач місцевого педінституту Олександр Коляда й запросив на збори – зустріч із представниками Західної України. Подібні зібрання, куди запрошувалися представники місцевої інтелігенції, проводилися членами ОУН й у інших населених пунктах.

За кілька днів у Херсоні у приміщенні педінституту відбулися збори, де з місцевих були присутні, зокрема: технік заводу Петровського Анатолій Тришевський, технік будівельної контори Анатолій Ковач, інженер-механік технікуму Ястребов, викладач української мови інституту Нечай, Олександр Коляда та завідуючий відділом народної освіти Шевченко й інші. На зборах було заслухано доповідь про боротьбу ОУН з польською окупацією та подальші перспективи. Серед рішень, які були прийняті на зборах – випускати голос «Голос Дніпра». На початку свого існування, за даними Кузьми Курінного, газета відчувала мінімальний вплив німецької окупаційної влади й виходила три рази на тиждень.

Не маючи можливості донести до

загалу реальну мету, яка стояла перед редакцією, Федір Вдовиченко розповідав про це лише членам ОУН та симпатикам організації. Анатолій Ковач на допиті згадував, що під час знайомства з редактором газети останній наголосив на тому, що газета випускається українськими націоналістами, цілі й задачі цієї газети полягають у вихованні й мобілізації українського народу на створення самостійної соборної держави, яка була б незалежною і від німців, і від росіян.

Зауважимо, що спершу херсонським оунівцям вдавалося притримуватися обраного шляху. У «Голосі Дніпра» друкувалися матеріали за авторством діячів українського націоналістичного руху, патріотичні вірші зокрема Олени Теліги й Олександра Олеся. Заслужують уваги також тематичні статті, такі як «Листопад. 1/XI-1918 року» (присвячена українському повстанню у Львові), «Самостійна Україна – охоронний вал Європи перед небезпекою зі Сходу», а також з нагоди 20-річчя трагедії Армії УНР під містечком Базар у 1921 році під час Другого Зимового походу. Загалом, подібними публікаціями «Голос Дніпра» суттєво відрізнявся від, наприклад, газети «Нове Запоріжжя», яка була «типово окупантською» і з українського мала лише мову випуску та невеличкі замальовки з історії культури.

Подальші публікації в газеті «Голос Дніпра» свідчили, що вона все більше й більше, вже у 1942-му році, перетворювалася на агітаційне знаряддя німецької окупаційної влади. Мате-

➤ Нариси...стор. 6

¹ Життю журналіста-націоналіста Анатолія Тришевського буде присвячений один із наступних матеріалів нашої сторінки

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

Історичний Календар підготував Юрій Щур

НЕВТОМНИЙ БОРЕЦЬ ЗА УКРАЇНУ: ПОЛКОВНИК МИКОЛА ОМЕЛЮСІК

7 травня – 135 років від дня народження Миколи Омелюсіка («Поліщука», «Шпака») полковника Армії Української Народної Республіки та Української Повстанської Армії.

Микола Омелюсік народився у селі Ставки, що на Поліссі. Освіту здобував у Житомирській гімназії, а по досягненню повноліття, 1907 року, вступив до лав російської імператорської армії (РІА). Після двох років воєнної служби, отримав звання унтер-офіцера і вступив до Іркутського військового училища, по закінченні якого (у серпні 1912-го), отримав диплом із відзнакою. Був підвищений до військового звання підпоручика. Далі була служба у 53-му піхотному Волинському полку. З початком Першої світової війни був переведений до 11 артилерійської бригади 11 піхотної дивізії (Дубно-Луцьк). Протягом 1914-1917 років отримав чергові військові звання поручика, штабс-капітана і капітана. За роки проходження військової служби отримав 5 орденів й 1 медаль.

Із початком Української революції, Микола Омелюсік перебував на вістрі оборони рідної землі. З кінця 1917

Микола Омелюсік

року був командир гарматної бригади в Армії УНР. У 1918-му служив у

легкому гарматному полку Армії Української Держави. В грудні 1918-го очолив гарматну батарею Армії УНР. У травні 1919 року, спільно з отаманом Володимиром Оскілком, формував Волинську групу та 4-ту Холмську дивізію. З червня 1919 року – черговий отаман штабу Волинської групи під командуванням генерала Всеволода Петріва, яка брала участь в боях на польському і більшовицькому фронтах. У 1920 році у 6-й Січовій дивізії Армії УНР, пізніше – командир гарматного куреня в 2-й гарматній бригаді Волинської дивізії. Підполковник Армії УНР.

Після інтернування військ УНР у листопаді 1920 року, Микола Омелюсік перебував у таборі «Каліш» (Польща). У міжвоєнний період проживав у Польщі.

Під час німецько-совєтської війни 1941-1945 років Микола Омелюсік долучився до повстанської армії. У

1943 році він служив у штабі «Поліської Січі» отамана Тараса Бульби-Боровця. Із вересня 1943 року став начальником артилерії УПА, був відомий під псевдонімом «Поліщук». Очолював оперативний відділ Штаб Військової Округи «Заграва», начальник оперативного відділу Крайового Військового Штабу УПА-Північ. У 1944 році з рейдуючою групою УПА перейшов до Західної Європи.

Після 1945 року емігрував в Аргентину. З 1950-го року мешкав у США.

Після війни Урядом УНР в екзилі був підвищений до рангу генерал-хорунжого. Автор спогадів «УПА на Волині у 1943 році», які було опубліковано у першому томі «Літопису Української Повстанської Армії».

Помер Микола Омелюсік 6 серпня 1970 року у місті Філадельфія (США).

НАРИСИ ІСТОРІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ У ХЕРСОНІ ПІД ЧАС НАЦИСТСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ

➔ Закінчення з стор. 5

ріалів з історії України, або творів відомих українських діячів культури ставало все менше, та й то не кращої якості. Збільшувалася кількість статей антиєврейського характеру, написаних цілком в дусі політики нацистів. Деякі випуски газет містили лише німецьку офіційну інформацію та відозви органів окупаційної адміністрації, які друкувалися двома (російською та українською), або трьома мовами (з додаванням німецької).

Українським націоналістам в цих умовах залишалося переходити до підпільної роботи й намагатися використовувати легальне місце роботи для потреб ОУН. За свідченнями Анатолія Ковача, у редакції «Голосу Дніпра» Федір Вдовиченко зустрічався із кур'єрами від різних осередків ОУН сучасних Херсонської та Миколаївської областей. Зокрема, прибували кур'єри з Білозерського району та Каховки, які отримували для поширення газету й листівки та брошури ОУН. З Каховки, зокрема, приїжджав редактор місцевої газети «Українська правда» К. Калігорський. Серед книжок були видання про боротьбу за незалежність Карпатської України, «День Зброї», «Євген Коновалець», а також програмові матеріали ОУН й, звичайно ж, Декалог українського націоналіста.

За даними Анатолія Ковача, саме Федір Вдовиченко, працюючи легально редактором газети, одночасно був провідником ОУН у Херсоні. Після війни, складаючи схему націоналістичного підпілля, співробітники советських органів державної безпеки виокремлювали в складі Миколаївського обласного проводу ОУН окружний провід з центром у Херсоні. Вони ж зауважували, що провідником тут був «Богдан», рідний брат Степана Бандери. Херсонському окружному проводу підпорядковувалося підпілля Херсонського та Снігурівського районів. Можемо припустити, що Федір Вдовиченко був провідником підпілля або у місті Херсон, або керував одним із осередків, які об'єднувалися у міську організацію.

Варто зауважити, що до Вдовиченка у редакцію «Голосу Дніпра» на початку 1942 року приїздив з Миколаєва обласний провідник Остап Яворський («Директор»). Очевидно, мала місце нарада керівників підпілля. Наступного разу «Директора» бачили у Херсоні на перетині вулиць Карла Маркса та Суворова у супроводі заступника міського голови, оунівця Мирослава Грицяя. Під час

Юліан Войтович - Ярослав Степовий

«походу на Схід» останній був провідником рою Г4 Південної похідної групи ОУН.

Серед місцевих членів націоналістичного підпілля, які відвідували Вдовиченка в редакції газети, Ковач також згадував про уродженців Західної України: заступника міського голови Грицяя, Шандру та вчителя Ярослава Степового (цим псевдо користувався оунівець Юліан Войтович). Ці молоді люди завжди трималися разом, то ж чи варто дивуватися, що вони також були гостями на весіллі Федора Вдовиченка у червні 1942 року. Окрім них і серед інших, як свідчив Ковач, там також були співробітники міського відділу народної освіти Михайло Шевченко й Бабенко, артист Лапа та співробітники «Голосу Дніпра» Анатолій Тришевський (з дружиною) й Курінний.

Дружиною Федора Вдовиченка стала місцева дівчина Світлана Вороненко. З її матір'ю Анастасією Русановою-Вороненко він познайомився у одній із гімназій Херсону 1941 року. Вдовиченко там викладав латинську мову (одночасно будучи редактором газети), а вона працювала завідувачкою педагогічною частиною. Пізніше Русанова-Вороненко перейшла до відділу народної освіти Херсону, була відповідальною за роботу театрів, клубів, кіно й садків. Після повернення советської влади до Херсону така діяльність була кваліфікована як зрада Батьківщини й «оцінена» Воєнним трибуналом військ НКВД Херсонської області 5 лютого 1946 року у 10 років ув'язнення у таборах та 5 років позбавлення громадянських прав після відбуття покарання.

Співробітники советських органів державної безпеки, які пізніше допитували осіб, запідозрених у на-

лежності до ОУН, або ж у роботі на німецькі окупаційні органи, цікавилися цим весіллям, його гостями і тим, які розмови там відбувалися, чи мали вони політичне забарвлення тощо. Зокрема, про це питали у освітянина Михайла Шевченка, однак він наголошував, що свято народження нової сім'ї не містило жодної політики: «будь-яких розмов чи виступів на політичну тему не було, після випивки всі веселилися, співали, танцювали».

Через кілька десятиліть, вже після розпаду советського союзу, Юліан Войтович отримує листа з незалежної України від Світлани Вороненко. На початку 1990-х років у жителів колишнього ССР з'явилася можливість вільно спілкуватися із тими, хто проживав на Заході. Цим скористалося багато українців, які почали розшукувати родичів та знайомих, зв'язки з якими були перервані у вирі воєнного лихоліття 1941-1945 років. Скористалася такою нагодою й Світлана, яка намагалася дізнатися про долю чоловіка, заарештованого німцями восени 1941 року. На її публікацію у газеті відгукнувся Петро Мельник, колишній однокласник Вдовиченка. Він також був у Херсоні під час окупації й зустрічався з ним незадовго до арешту останнього. Саме Мельник

Анатолій Ковач

надав Світлані адресу Юліана Войтовича, знаючи хто працював під прізвиськом «Степовий».

В жовтні 1994 року Світлана Вороненко із Києва писала, що на той час Юліан Войтович був єдиною людиною, «з якою разом перебував останній час і спілкувався наш дорогий і незабутній чоловік і батько Євген (Федір)». Із тексту листа ми дізнаємося, що він написаний був після отримання відповіді від Юліана

на перший лист Світлани. І саме «друг Степовий» повідомив їй про долю Вдовиченка і його загибель у концтаборі. Усі емоції з цього приводу Світлана Вороненко описала одним реченням: «Це, напевно, промисел Божий. Вам єдиному пощастило зберегти своє життя і вибратися зі страшного пекла, щоб повідомити нам про страшну вістку, описати жахливу картину життя в [конц]таборі».

На жаль, ми не знаємо що саме написав у тому листі Юліан Войтович про останні дні життя Федора Вдовиченка, який був страчений у Міттелбау-Дорі 12 березня 1945 року. Про його загибель у концтаборі повідомлялося вже по війні, у травні 1946 року, у часописі Ліги українських політв'язнів «За Волю» (№2-3). Щоправда, тут він був записаний як Володимир Удовиченко.

Однак Анатолій Тришевський («Валентин Коваль») у своїх спогадах, які побачили світ у Німеччині 1948 року писав про зустріч із Ярославом Степовим у перші дні після закінчення війни і що саме останній повідомив йому про загибель Вдовиченка. Це відбулося у березні 1945 року в концтаборі «Дора» через провокацію учасників російського комуністичного підпілля. Будучи заарештованими Гестапо за створення у таборів своєї організації, один з її лідерів «борець Микола» як співучасників назвав і кількох ув'язнених членів ОУН. Німці не мали наміру проводити слідство й особливо розбиратися у тому, хто правий, а хто ні. 10 (або 12) березня 1945 року заарештовані були повішені, а їхні тіла спалені у крематорії. Серед загиблих того дня був і Федір Вдовиченко.

Початок невідворотних змін у житті Федора Вдовиченка, які призведуть до загибелі, був завуальовано зафіксований у створеній ним газеті «Голос Дніпра». У випуску №147 за 23 жовтня 1942 року було зазначено, як і у попередніх, що газету видає Видавництво і друкарня «Голос Дніпра», установа Товариства «Преса України», з обмеженою відповідальністю (Херсон, вул. Соборна, 14). Однак, директором видавництва та відповідальним редактором вже був вказаний Кузьма Курінний, хоча 20 жовтня – ще Федір Вдовиченко. Очевидно, саме у ці дні він й був заарештований.

Юрій Щур, кандидат історичних наук, керівник науково-дослідницького проєкту "Повернута спадщина"

КОНТИНГЕНТ НАТО ВЖЕ ПРИСУТНІЙ В УКРАЇНІ

Певний контингент представників Північноатлантичного альянсу вже присутній на території України. Мова про інструкторів та спостерігачів. Про це заявив прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск під час спілкування з журналістами.

Таким чином він відповів їм на запитання, чи може ООН відправити свої війська в Україну. Польський посадовець згадав війну в Югославії,

під час якої війська ООН не прибули, але при цьому участь брали представники НАТО, які домоглися припинення війни.

За його словами, ООН підходить для поділу, а не для війни.

"На даний момент, як ви знаєте, я не хочу втручатися безпосередньо (у війну в Україні — ред.), тому що не хочу посилювати війська", — сказав він.

Туск уточнив, що НАТО допомагає Україні настільки, наскільки це можливо.

Прем'єр згадав, що на території України вже перебуває певна кількість солдатів, спостерігачів та інженерів союзників Польщі по НАТО, але не уточнив чиї ці військові він.

Максим Липчанський, «Кореспондент»

АГЕНТИ З УДО

Контррозвідка та слідчі СБУ зірвали плани фсб із ліквідації Президента України та інших представників вищого військово-політичного керівництва держави.

Реалізувати плани мала агентурна мережа, яку завчасно викрила Служба Безпеки України за сприянням керівництва Управління Державної Охорони. До складу мережі, діяльність якої фсб курувала з москви, входили двоє полковників УДО, які «зливали» секретну інформацію рф.

Так, ворог активно розробляв плани із ліквідації Президента Володимира Зеленського. Одним із завдань агентурної мережі фсб був пошук виконавців серед військових, наближених до охорони Президента, котрі б могли взяти Голову держави в заручники, а згодом його вбити.

Окрім Володимира Зеленського ворог

планував ліквідувати Голову СБУ Василя Малюка, очільника ГУР Кирила Буданова та інших високопосадовців.

Наприклад, ліквідацію очільника ГУР Кирила Буданова збирались провести перед Великоднем.

План ворога був наступний: спочатку завербований агент повинен був спостерігати за переміщенням особи під охороною та передавати ворогу інформацію. За координатами будинку, де мав перебувати посадовець, планувалося завдати ракетний удар. Потім збиралися атакувати дроном людей, що залишилися на місці ураження. Після цього росіяни планували поцілити ще однією ракетою, у тому числі задля знищення слідів застосування дрона.

«Фейсбук» Служби Безпеки України

У США ВІДРЕАГУВАЛИ НА ІНФОРМАЦІЮ ЩОДО ПІДГОТОВКИ ВБИВСТВА ЗЕЛЕНСЬКОГО

В Державному департаменті заявили, що це свідчить лише про аморальність режиму російського диктатора.

У США відреагували на інформацію українських спецслужб про те, що росія готувала вбивство президента Володимира Зеленського і низки ключових осіб країни. Відповідний коментар зробив речник Державного департаменту США Метью Міллер.

За його словами, це говорить лише про аморальність російського диктатора владіміра путіна.

"Очевидно, що це говорить лише про аморальність, яку ми бачимо з боку режиму путіна від початку цього конфлікту", — сказав Міллер.

Він також наголосив, що Вашингтон перебуває у тісному контакті з Україною з цього питання.

Раніше в СБУ повідомили, що викрили мережу агентів 5 служби ФСБ

РФ, які готували вбивство Володимира Зеленського та інших представників вищого військово-політичного керівництва держави. Там зазначили, що терористичний акт, який мав стати подарунком владіміру путіну до "інаугурації", насправді став провалом російської спецслужби. Встановлено, що озброєння для агента забезпечив полковник УДО, який особисто привіз до Києва FPV-дрони, заряди до РПГ-7, а також протипіхотні міни МОН-90. СБУ зафіксувала як поїздки полковника УДО за дронами та вибухівкою до іншого регіону України, так і розмови потенційного виконавця теракту із "куратором" з ФСБ.

Фото: «Голос Америки»

Олена Качуровська, «Кореспондент»

КАНАДА ВЛІТКУ ПЕРЕДАСТЬ УКРАЇНІ 10 БРОНЬОВАНИХ МАШИН ПІХОТИ

Також Канада надасть Україні багатоцільові човни, виділить гроші на закупівлю та доставку артилерійських снарядів та інвестує кошти у виробництво безпілотників

Міністр оборони Канади Білл Блер заявив, що перші десять із 50 броньованих машин піхоти (БМП), обіцяних Україні минулого року, будуть доставлені цього літа, але, ймовірно, не будуть повністю введені в експлуатацію раніше осені. Про це йдеться в інформаційній публікації канадського видання «CBC», переказ якої пропонує «Foreign Ukraine».

Нещодавно виготовлені транспортні засоби від «General Dynamics Land Systems» були частиною військової підтримки в розмірі 650 мільйонів доларів США, обіцяної під час візиту до Оттави президента України Володимира Зеленського минулої осені.

Крім того, за словами Блера, 10 багатоцільових човнів від «Zodiac Hurricane Technologies», обіцяних у січні 2024 року, будуть поставлені у липні, і вони включають навчання українських операторів, а також запасні частини.

Зазначимо, що канадська армія

має 195 броньованих розвідувальних машин LAV II і 149 розвідувальних машин «Coyote», які уже вивели або планують вивести з експлуатації.

Міністерство оборони Канади також повідомляє, що 67 гусеничних легких броньованих машин (TLAV) очікують на остаточну демілітаризацію та утилізацію або використовуються як джерела запасних частин для 73 машин, які ще знаходяться на озброєнні.

Блер також оголосив, що Канада пожертвує Україні 3 мільйони доларів на виробництво безпілотників. Це вперше Канада робить безпосередній внесок у виробництво військових безпілотників в Україні. Пожертвування здійснюється у співпраці з Великою Британією.

Канада також виділить додаткові 13 мільйонів доларів на закупівлю та доставку артилерійських снарядів в рамках проекту уряду Чехії, а також додаткові 100 дронів «SkyRanger» виробництва «Teledyne FLIR».

Фото: «Foreign Ukraine»
Володимир Тиравський, «Foreign Ukraine»

НІБИ ЗЕМЛЕТРУС

Здригнулося все навколо, ніби розпочався землетрус. Одним ударом знищена ціла вулиця. Відчуття та побачити таке довелося мешканцям села Моначинівка. По людях та їхніх хатах ворог запустив надпотужну зброю — фугасну авіабомбу, вагою в півтори тонни.

В цьому прикордонному селі в Куп'янському районі залишилося не більше сотні місцевих і не було жодного військового. ФАБ 1500 росіяни обладнали спеціальним модулем, щоби бомба могла планувати в повітрі після пуску з літака.

Озброєння такої потужності проти нас використали вперше. Єдине, чого вони змогли досягти, — зруйнували селянам будинки та вбили 88-річну жінку. Її тіло діставали з-під завалів після удару.

Попри таку потужну атаку, мешканці Моначинівки одразу взялися допомагати поліції. Кожен у першу чергу думає про те, щоби допомогти ближньому в біді, зафіксувати кожне руйнування та відбудувати свої домівки знову на своїй землі.

Текст і фото: «Фейсбук» Сергія Болвінова

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КРЕДИТОВОЇ СПІЛКИ БУДУЧНІСТЬ

Про успіхи та досягнення кредитівки у 2023 році.

23 квітня 2024 року Кредитова Співка Будучність провела свої річні Загальні збори в Українському Культурному Центрі Торонто Old Mill Toronto.

Ці річні збори були особливі, адже окрім звіту про діяльність і досягнення Кредитової Співки Будучність у 2023 році відбулося офіційне передання посади Президента та Головного Управителя КС Будучність від багаторічної очільниці Оксани Процюк Чиж до новообраного Управителя Дем'яна Сніга.

На річні Загальні збори чисельно зійшлися члени Ради Директорів, партнери, працівники та члени Кредитової Співки Будучність, а також представники громадських організацій. Присутні вшанували пам'ять членів Кредитової Співки Будучність, які відійшли у вічність у 2023 р. та хвилиною мовчання згадали борців за волю України – відважних захисників і захисниць, які пожертвували своїм життям заради перемоги України.

Голова Ради Директорів Андрій Тарапацький прозвітував про фінансові показники і повідомив, що у 2023 році балансові активи Кредитової Співки Будучність зросли на \$44,5 мільйона, або на 4,55%, до \$1,023 мільярда, тоді як разом із активами, якими КС Будучність керує через Відділ управління майном (BCU Wealth Management), активи під управлінням зросли до \$1,21 мільярда, або 4,85% за рік. Позики зросли на \$47 мільйонів і були профінансовані головним чином за рахунок збільшення депозитів на \$25 мільйонів разом із сек'юритизованими іпотечними кредитами, позиками та готівкою на \$10 мільйонів, \$7 мільйонів та \$5 мільйонів відповідно.

У 2023 році Кредитова Співка Будучність налаштовувала своє керівництво дбати про наступників, а також модернізувала свої приміщення та технології відповідно до стандартів швидко мінливого світу. Після сплати дивідендів і податку на прибуток, чистий прибуток у розмірі \$1,35 мільйона за рік було зафіксовано і переведено до нерозподіленого прибутку, зберігаючи високий показник важелю капіталу на кінець року на рівні 7,60%.

У своєму слові Оксана Процюк Чиж розповіла про потужну і успішну працю однієї з найбільших українських фінансових установ у Канаді та найбільших етнічних кредитових спілок Онтаріо. З особливою гордістю вона наголосила на безперервності лідерства, звітувала про удосконалення та модернізацію праці кредитівки – професійні, технічні, будівельні осучаснення, а також про

Оксана Процюк Чиж

Андрій Тарапацький

величезну громадську діяльність фінансової установи: "Протягом року Кредитова Співка Будучність підтримувала громадські ініціативи в мистецтві та культурі, медіа, спорті та освіті, церквах та релігійних установах, спонсуючи заходи та проекти на загальну суму близько \$500,000.

Без сумніву, Кредитова Співка Будучність є серцем української громади та її фінансовим фундаментом.

У червні 2023 року Кредитова Співка Будучність відкрила оновлений відділ та приміщення головного офісу за адресою 2280 Bloor Street West у Торонто з офіційною церемонією та благословенням. Було оновлено технології та запроваджено послуги інтернет-банкінгу та мобільного додатку, і члени Кредитової Співки Будучність можуть очікувати нових можливостей у найближчі місяці та роки.

У 2023 році ми прийняли 1697 нових членів до нашої родини у Будучності, багато з яких є новоприбулими з України. Як завжди, ми обіцяємо наполегливо працювати заради вас, пропонувати якісні продукти та послуги за конкурентоспроможними цінами та повертати вам, нашим членам, прибуток у ви-

гляді дивідендів, нашій громаді – у формі спонсорства та нашій любій Україні у вигляді гуманітарної допомоги та фінансової підтримки на утвердження історичної правди.

Ми хочемо, щоб ви пишалися тим, що є членом Кредитової Співки Будучність. І, звісно, радили Будучність своїй родині, друзям і діловим партнерам. Наш постійний успіх є прямим результатом злагодженої праці менеджменту та працівників, турботи про Кредитову Співку та поваги до громади, якій ми служимо та якій ми значною мірою посвячуємося. Кредитова Співка Будучність – це перш за все громада, спільнота", — сказала Оксана Процюк-Чиж.

Підтримка України та її народу

До кінця 2022 року Кредитова Співка Будучність пожертвувала \$150,000 хоробрим чоловікам і жінкам на передовій в Україні через Фонд Приятелі Збройних Сил України (FUDF Fund), яким керує Ліра Українців Канади та Ліра Українок Канади з Кредитової Співки Будучність ще від 2014 року та \$100,000 у Фонд Гуманітарної Допомоги Україні при Фундації Будучність.

Як завжди, Кредитова Співка Бу-

дучність наслідувала приклад своїх членів, які продовжували підтримувати Україну та її народ та які особисто пожертвували \$1,5 мільйона до двох фондів, всі ці пожертви були негайно розподілені для надання такої необхідної допомоги людям в Україні.

Слова вдячності, виголошені О. Процюк Чиж, зворушили усіх присутніх: "Завершуючи наш 2023 фінансовий рік, я кажу "дякую" і "до побачення" своїй родині – Будучності. Для мене було великою честю протягом останніх тридцяти п'яти років працювати з директорами, членами Ради Директорів та засновниками Кредитової Співки Будучність. Пани Теодозій Буйняк, Петро Микуляк, Іван Мокан, Стефан Гула, Богдан Гірник, Стефан Харко, Стефан Федунків та Микола Кошик серед інших були людьми переконаними та рішучими, відданими духу співпраці та громаді, яку вони об'єднали.

Я вважаю себе щасливою, бо працювала із Головами Ради Директорів Михайлом Шепетиком, Романом Медиком і дотепер – з Андрієм Тарапацьким, який невтомно працював над розбудовою та просуванням нинішньої Будучності – сучасної, розгалуженої фінансової установи з міцною базою капіталу, надійним зростанням, інноваційним духом і надзвичайною відданістю громаді. Я мала честь бути пов'язаною із цими провідниками та всіма їхніми Радами Директорів, оскільки вони є прикладом високого рівня турботи, чесного та принципового підходу до управління, а останнім часом — пристрасної відданості Україні та її народу.

Дякую всім за ваше наставництво, повагу, непохитну підтримку та довіру до мене та до тих чоловіків і жінок, які є чудовими керівниками і працівниками Кредитової Співки Будучність. Дякую за надану мені можливість впроваджувати інновації та втілювати наше спільне бачення Кредитової Співки Будучність. Це справді була складна та насичена подорож.

Я завжди буду вдячна нашим членам кредитівки, які є неперевершеними у своїй відданості громаді та Україні. Ви зробили працю мого життя цікавою, змістовною та насиченою. Мені буде дуже не вистачати вашого ентузіазму та ваших обговорень-розмов про виклики, які формують нашу Будучність і нашу громаду. Дякую вам усім".

Оксана Процюк Чиж з родиною, із вдячністю відзначаючи 35 років її праці та провідництва в українсько-канадській громаді та для продовження підтримки молодих амбітних членів громади, заснувала лідерську стипендію, яка щорічно присуджуватиметься молодим членам Кредитової Співки Будучність.

Андрій Тарапацький, Дем'ян Сніг, Оксана Процюк Чиж.

Символічне передання управлінської "булави": Оксана Процюк Чиж подарувала Дем'янові Снігу "Звернення Воюючої України до Української молоді на еміграції", - історичний документ 1949 року із закликом від УГВР, УПА й ОУН активізувати визвольну справу за кордоном

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КРЕДИТОВОЇ СПІЛКИ БУДУЧНІСТЬ

Завершилася урочиста частина загальним співом “Многая літа”

Оксана Процюк Чиж з родиною заснувала лідерську стипендію, яка щорічно присуджуватиметься молодим членам Кредитової Спілки Будучність

Після офіційного та одноголосного схвалення на посаду Президента та Головного Управителя Кредитової Спілки Будучність, слово взяв новообраний керівник Дем’ян Сніг.

Він сердечно подякував за довір’я і висловив упевненість, що Будучність з новим керівництвом продовжить свою успішну фінансову діяльність та працю для громади – з пошаною до історії, досвіду та здобутків попередніх поколінь: “Ми впевнено та з оптимізмом дивимося у майбутнє і будемо працювати заради добра українсько-канадської громади та для України”.

Під час символічного передання управлінської “булави”, Оксана Процюк-Чиж подарувала Дем’янові Снігу “Звернення Воюючої України до Української молоді на еміграції” –

історичний документ 1949 р., який і сама пані Оксана свого часу отримала від свого попередника і наставника Теодозія Буйняка.

Завершилася урочиста частина урочистим співом “Многая літа”.

2023 рік для Кредитової Спілки Будучність та її членів найкраще можна описати як життя у двох світах, окремо – у Канаді та в Україні.

Канада: інфляція призводить до зростання витрат на життя – від вартості житла до цін на транспорт, від цін на одяг до витрат на їжу;

Україна: безперервні шалені атаки росії несуть терор нічних бомбардувань, жах і розпач найдорожчим людям, але водночас гордість за незламність і рішучість людей – близьких і далеких, усього народу України.

Сказати, що ці два різні світи створили складне тло для Кредитової Спілки та її членів, було би повним применшенням. Але ми вистояли, як і наші побратими та посестри в Україні, щодня перемагаючи труднощі, наполегливо долаючи усі виклики. І ми впоралися з усіма нашими викликами – досягли фінансових результатів для Кредитової Спілки Будучність, продовжуючи надавати допомогу та підтримку Україні та її народу.

Керував програмою зборів член Ради Директорів Кредитової Спілки Будучність Ігор Козак.

З повним річним звітом Кредитової Спілки Будучність за 2023 рік можна ознайомитися за посиланням <https://bcufinancial.com/about-us/#reports>

Під час річних Загальних зборів

було показано фільми про працю Кредитової Спілки Будучність у 2023 році та про працю О. Процюк-Чиж. Фільм авторства Наталки Попович та Костянтина Сніцара доступний для перегляду на “YouTube” каналі “Forum TV” та на сторінках “BCU Financial” у соцмережах “Facebook” та “Instagram”.

Понад 70 років Кредитова Спілка Будучність відіграє невід’ємну роль у великій українсько-канадській спільноті як головна фінансова установа, яка цінує громаду та фінансово підтримує наші громадські організації.

З нетерпінням чекаємо нових досягнень разом у 2024 році!

З Богом і Україною в серці!

Оксана Сидорчук-Соколик
Фото: Нік Вонс

Під час річних Загальних Зборів Кредитової Спілки Будучність

ХТО ТА СКІЛЬКИ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ВИВІВ ЗІ СКЛАДУ ЗСУ ДО НАПАДУ РОСІЇ

Після розпаду радянського союзу Україна мала майже мільйонну армію, третій за розміром у світі ядерний арсенал, а також величезні запаси боєприпасів і військової техніки. Проте роки халатного управління, безсистемне скорочення складу ЗСУ та озброєння нижче за рівень необхідний для забезпечення обороноздатності держави призвели фактично до розвалу армії, який змогла зупинити лише російська агресія. У 2018 році у Верховній раді було створено тимчасову слідчу комісію, щоб з'ясувати, чому Україна на момент нападу росії була ослаблена у військовому плані. Розслідування охоплювало період 2004-2017 років. З'ясувалося, зокрема, що за кожного президента та міністра оборони відбувалося скорочення озброєння. Хто і скільки військової техніки вивів зі складу ЗСУ – на інфографіці «Слово і діло».

У період, коли міністром оборони України був Євген Марчук (червень 2003 – вересень 2004) зі складу Збройних сил було виведено 286 зенітно-ракетних комплексів та стільки ж переносних ЗРК, 814 БТР та БМП, 263 танки та 86 бойових літаків.

За міністра Олександра Кузьмука (вересень 2004 – лютий 2005, теж період президентства Леоніда Кучми) зі складу армії вивели ще 248 ПЗРК, 136 танків, 781 БМП та БТР, 96 літаків та 18 вертольотів.

Анатолій Гриценко, який був головою Міністерства оборони при президентові Вікторі Ющенку (лютий 2005 – грудень 2007) продовжив виведення техніки зі складу ЗСУ: 200 переносних ЗРК, 698 танків, 1322 БМП, 294 зенітно-ракетних комплекси, 192 літаки, 56 вертольотів, 18 тактичних ракетних комплексів «Точка» і 84 тактичні ракети.

Його наступник Юрій Схануров (грудень 2007 – червень 2009) вивів зі складу ЗСУ 102 танки, 415 бронемашин, 73 літаки, 18 вертольотів, 12 тактичних ракет і 4 тактичних ракетних комплексів «Точка».

Валерій Іващенко, який у червні 2009 – березні 2010 року був в.о. міністра, дозволив виведення ще 86 танків, 110 БТР, 78 літаків, 21 вертольоту, 3 ракетних комплексів «Точка» та 86 тактичних ракет.

Останній етап підризу обороноздатності України був у 2010-2014 роках за президента Віктора Януковича. У звіті ТСК (Тимчасова спеціальна комісія Верховної Ради України) констатується, що у цей період керівництво держави, Міністерство оборони та Генерального штабу ігнорували основи забезпечення національної безпеки та свідомо знижували боєздатність армії.

Чисельність ЗСУ продовжували необґрунтовано скорочувати, армія не фінансувалася на належному рівні та не перебувала у мобілізаційній готовності. Рівень забезпечення військ основними видами озброєння та техніки був критично низьким: бойові літаки – на рівні 20%, зенітно-ракетні протиповітряні комплекси оборони – близько 40%, бойові вертольоти – близько 30%, бойові кораблі та катери близько 15% від потреби.

За міністра оборони Михайла Єжеля (березня 2010 – лютий 2012) було списано тисячу танків, 205 БТР, 127 бойових літаків, 29 бойових або транспортних вертольотів, 29 ракет.

За Дмитра Саламатіна (лютий-грудень 2012) і Павла Лебедева (грудень 2012 – лютий 2014) зі складу ЗСУ вивели ще 292 танки, 64 БТР-60, 98 бойових літаків, 16 вертольотів, 223 тактичні ракети.

Текст та інфографіка: «Слово і діло»

ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З НАГОДИ ДНЯ ПАМ'ЯТІ ТА ПЕРЕМОГИ НАД НАЦИЗМОМ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

8 травня 2024 року
«Вони вриваються у твій дім. Приходять убивати, спалювати, страчувати. Вони не шкодують нікого – літніх людей, жінок, дітей... Вони – звірі...»

Це спогади тих, хто пережив окупацію нацистів.

І це спогади тих, хто пережив російську окупацію. Однакові жахи, злочини однакових нелюдей.

80 років тому мільйони українців боролися, аби нацизм програв назавжди. Але сьогодні українці знову протидіють злу, яке відродилося, прийшло знову, хоче знищити нас знову. Армія нелюда, який убиває, катує, стирає з лиця землі мирні міста й села. Зло, ім'я якого – російський фашизм. Скорочено – рф.

Свідок цього – цей підвал у селі Ягідне на Чернігівщині. Рашисти загнали й тримали тут майже місяць усіх жителів села. Усіх. 350 людей. Всіх дітей цього села. 80 дівчаток і хлопчиків, наймолодшому з яких – півтора місяця. Кожен у світі може зрозуміти, що таке путінська росія, уявивши себе тут, у цьому підвалі, серед цих людей. Без світла, їжі, води, ліків, повітря, у приміщенні, де було менше як метр на одну людину. Спали сидячи. Виходили на вулицю лише раз. Їли по 200 грамів юшки на день. Чоловіків на морозі роздягали догола, аби знайти українські татуювання. Десять заручників тут померли. Їх заборонили ховати. Ще 17 людей рашисти вбили. У будь-якому куточку світу це називають одним словом: пекло. Коли спалюють цілі села, вчиняють масові страти, ставлять до стінки із зав'язаними очима та вбивають. У будь-якому куточку світу це називають одним словом: нацизм. Якщо це не нацизм, то що тоді?

І всі на Землі знають історію й пам'ятають, як боротися з нацизмом. Коли людство об'єднується, протидіє Гітлеру, а не купує в нього нафту й не приходять до нього на інавгурацію.

Ягідне, що пережило пекло рф, – лише один приклад. Одне село, але воно відображає всю суть путінського бачення світу. Справжні цілі. Заганяти під землю всіх, хто хоче жити вільно. Заганяти в підвал ціле село, а далі – ще одне, інше, а далі – усю Україну, а врешті загнати в підвал цілий світ. Для рф це просто етапи божевільного плану: ув'язнити свободу в гетто. Концтабір під назвою «руській мір». Експортувати по всьому світу головне російське надбання – колючий дріт. За тим же сценарієм 80-річної давнини авторства Гітлера, крок за кроком ковтаючи землі інших і тестуючи реакцію світу. І коли реакція безхребетна, нацисти йдуть далі. Їх не зупиняють заклики, резолюції, напівсанкції. І єдине питання, яким путін переймається сьогодні: хто наступний?

Перелік держав, які не можуть почуватися в безпеці, росія офіційно затвердила під назвою «Список недружественных государств (Список недружніх держав)». Красномовно, що він майже повністю збігається зі списком держав антигітлерівської коаліції. Ті, хто переміг нацизм, – вороги для сучасної росії. Країни Європейського Союзу, Велика Британія, США, Канада й загалом майже пів сотні держав. Вільні, демократичні й незалежні, що в сучасній кремлівській ідеології значить

небезпечні. А отже – мішені.

Світ не бачив загрози, світ проспав відродження нацизму – о 5-й ранку 24 лютого 2022 року. І сьогодні всі, хто пам'ятає Другу світову й дожив до наших днів, відчувають дежавю. Битва за Київ, бомбардування Харкова, Одеси, Дніпра, масові могили, блокада портів, викрадення й вивезення зерна, катування, страти, депортація дітей, фільтраційні табори, колонії для полонених. Сторінки з підручників про Другу світову росія повернула у заголовки світових ЗМІ. Страшне минуле росія повернула у стрічку щоденних новин. Доводячи з кожним новим злочином – нацизм відродився. Тільки з новим маркуванням: «Сделано в России (Зроблено в росії)».

Нещодавно наше суспільство зворушило фото чоловіка біля могили онука, який загинув на війні. Батько цього чоловіка загинув від рук нацистів. Життя його онука забрали російські окупанти. Це лише один із мільйонів прикладів, які ставлять між нацизмом і сучасною росією знак рівності.

Сьогодні ідеї Гітлера звучать російською мовою. Злочини нацистів скоюються під російським прапором. Відмінність формальна. Новий вермахт, який вдерся в Україну, носить на рукавах двоголового орла. Нові «Фау» – це «калібри» й «кінджали», новий Люфтвафф – МіГи й «сушки», нова свастика – «зетка», новий «Гітлер'югенд» – «Юнармія». Таких паралелей – десятки, таких наслідувань – сотні.

І якщо сучасний кремль походить на Третій рейх у усьому, то й кінець його має бути ідентичним.

У новому Нюрнберзі. У місті Гаазі.

Як і в 1945-му, це здатен зробити тільки об'єднаний вільний світ. Об'єднаний в антипутінську коаліцію. Не словами, а діями здатний зупинити нацистів москви, не дати новому злу поширитися на весь Європейський континент, а згодом і на весь світ. Здатний допомогти Україні перемогти російський нацизм, допомогти собі, допомогти світу, аби довести відданість словам «Ніколи знову!».

Аби «Ніколи знову!» знову було актуальним.

Дорогі українці!

Жителів села Ягідне тримали тут 27 днів. 30 березня 2022 року село було звільнене від рашистських окупантів. 19 квітня – розміноване нашими силами. Це символ того, що історія повторюється, і кожен, хто прийшов нищити нас, врешті-решт тікатиме з української землі. Частина наших територій поки що залишається окупованою, частина наших людей – у полоні. Це означає, що наша битва триває. І сьогодні, в День пам'яті та перемоги над нацизмом, згадуючи мільйони українців, що разом з іншими народами боролися й перемогли, ми віримо й наближаємо новий день нової перемоги.

Коли вигнання нацистів з України, про яке ми читали в підручниках історії, відбудеться у реальному житті. І подія середини ХХ століття станеться знову й увійде в історію ХХІ століття. Історію спільної перемоги над російським злом.

З Днем пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні! Слава Україні!

ДВІ ЕПОХИ – ОДИН АНТИІМПЕРСЬКИЙ ФРОНТ

Майже 80 років тому, а точніше 16 квітня 1946 року, у Мюнхені відбувся I Конгрес Антибольшевицького Блоку Народів. У рамках цієї події була прийнята Декларація АБН, яка стала програмовим маніфестом організації на десятки років боротьби за свободу народів. У документі чітко окреслено основні напрямні діяльності АБН щодо протистояння з більшовизмом та іншими проявами московського імперіалізму. Декларація визнавала законне право на боротьбу за незалежність та державність усіх поневолених, на той час, народів: українців, білорусів, литовців, грузинів, калмиків, татар, башкортів, чеченців та ін.

16 квітня цього року у Вашингтоні було проведено X Форум вільних народів постросії на тему: «Розпад росії та політика Заходу». Учасники Форуму закликали США та союзників підтримати Україну в боротьбі проти «російської геноцидної війни» до повної перемоги України та деокупації всіх українських територій.

На завершення Форуму була прийнята «Вашингтонська Декларація», у якій представники поневолених народів наголосили, що лише повна перемога України зможе принести свободу усім поневоленим народам. «Тому всі форми допомоги – військова, фінансова, дипломатична, інформаційна та матеріальна – мають бути надані Україні у боротьбі за міжнародне право, мир, свободу, не лише у повному обсязі, але і без затримок та перерв, спричинених бюрократичними процедурами, які прямо сприяють продовженню московського мілітаризму та імперської експансії», – наголошується в Декларації.

І хоча між прийнятими документами пролягли десятиліття, і у них відображено виклики своїх епох, ці Декларації мають дуже багато спіль-

ного, адже, глобально, не змінилися ні виклики, ні ворог – московський імперіалізм, який лише поміняв большевицький камуфляж на з-рашистський.

Розвал більшовицької «тюрми народів» у 1991 році приніс незалежність українцям та іншим республікам сср, але залишаються під кремлівським гнітом ще десятки вільно-

любивих народів. Сьогодні їхні представники дивляться на Україну та її союзників, як на опору у боротьбі за свободу. У далекому 1946 році творці і очільники АБН осмислено проектували цю особливу роль України, окреслюючи у Мюнхенській Декларації рамки майбутнього блоку вільних народів, одним із ключових засновників якого мала б стати вільна Україна, будучи гарантом справедливості і безпеки.

Іншим важливим українським фактором визначався досвід національно-визвольної боротьби ОУН та УПА. Цей досвід залишається актуальним і через вісім десятиків років, адже учасники Форуму у Вашингтоні активно обговорювали питання звільнення своїх народів від російського колоніального панування. Вони вважають, що для досягнення цієї мети підходять різні методи – від мирних протестів – до збройної боротьби.

Лідери визвольних рухів закликали усіх прихильників свободи та незалежності налагоджувати між собою якнайтісніші зв'язки, створювати

громадські спілки та організації, а також партизанські з'єднання, щоб звільнитися від панування московської імперії.

У Декларації I Конгресу АБН підкреслювалося, що «фактором політично-мілітарної сили і авангардом визвольної революції народів АБН вважає революційні політичні організації поневолених народів і революційні повстанські армії цих народів». Сьогодні ядра цих визвольних збройних сил формуються саме у складі українського війська: батальйон ім. Джохара Дудаєва, батальйон ім. Шейха Мансура, полк ім. Кастуся Калиновського, Сибірський батальйон. Усі ці військові підрозділи і є прототипами майбутніх повстанських армій чеченців, інгушів, білорусів, якутів, бурятів та ін.

Символічно, що учасниками X Форуму вільних народів постросії у Вашингтоні стали провідні діячі АБН. Зокрема, Форум відвідав голова Організації Українських Націоналістів (бандерівців) і Президент Антиімперського Блоку Народів Олег Медуниця, який на той час перебував на американському терені із робочим візитом, основна частина програми якого передбачала, власне, розбудову антиімперського фронту.

Дуже важливо на сучасному етапі боротьби не лише налагодити горизонтальні комунікації між учасниками антикремлівського руху, але й звірити свої плани із дороговказами попередників. Можна констатувати, що підсумкові документи обох конференцій від 16 квітня: у Мюнхені в 1946 році та у Вашингтоні у 2024 році, витворені на одній основі, а принцип «Свобода народам! Свобода людині!» залишається визначальним на шляху до остаточної ліквідації імперії зла.

Олег Вітвіцький, УІС
Фото: УІС

ЯК РОЗПОДІЛИТИ ІМПЕРІЮ

24 квітня у Києві у Книгарні «Є» відбулася презентація збірника за матеріалами 11 Бандерівських читань «Ліквідація російської імперії» з участю авторів видання.

Директор аналітичного центру «Українські студії стратегічних досліджень» Юрій Сиротюк під час презентації зазначив: «У екзистенційній війні з росією, війні української нації проти російського імперіалізму знати ворога не менш важливо, ніж себе. Знати, на чому ґрунтується його імперіалізм і так само вивчити його слабкі сторони. Знати, як він діяв, щоб розуміти, що він робитиме в майбутньому.

Нині українцям випав історичний шанс знищити російський імперіалізм та дати змогу отримати право на незалежність прихованому світу поневолених росією націй і регіонів. Цей шанс – це не аксіома, а шанс. Його треба вибороти у важкій борні. Але жодне покоління українців не мало такої сприятливої ситуації, як нинішнє».

Керівник дослідницьких програм НАЦ «Українські студії стратегічних досліджень» Юрій Олійник розповів про структуру книги. Її чотири розділи аналізують питання загальних

проблем імперії (економіки, демографії, політичної крихкості), становища поневолених народів, а також інтереси України і світу в перебудові простору півночі Євразії. Автори дивляться на проблему через два вектори – внутрішніх процесів в самій московії і сценаріїв реакції для її сусідів. Лише попереднє напрацювання алгоритму дій дозволить швидко реагувати в критичні моменти, що загрожуватимуть цілісності імперії.

Також дослідник підкреслив, що

кремль прагне тоталітарних практик, але не здатен їх до кінця запровадити через поступову втрату контролю за регіонами. Характерний приклад – спротив рашистському «підручнику історії» в кавказьких республіках. Також регіональні лідери вже прямо визнають нездатність центральної влади захистити окремі зони, зокрема повітряний простір.

Керівник економічних програм аналітичного центру «Українські студії стратегічних досліджень» Олександр Чупак наголосив на тому, що

книга покликана показати неминучість знищення російської імперії. Вона є інформаційною протигагою тим голосам, що переконують нас у безнадійності подальшого опору окупантам.

Як один з авторів економічного блоку книжки, Олександр висловив захоплення тим фактом, що його прогнози починають справджуватися. «Економіка імперії настільки структурно спотворилася в бік воєнної, що цивільне населення опинилося покинутим напризволяще зі своїми проблемами. Майже щодня ми бачимо затоплені вулиці великих російських міст, нестачу продуктів харчування в магазинах, неспроможність місцевої влади надавати найпростіші послуги».

Своїми відгукками про вартісну книгу поділилися учасники заходу.

Величезна подяка за гостинність Книгарні «Є» та всім, хто знайшов час і можливість відвідати захід. А цю книгу, як і попередні збірники матеріалів Бандерівських читань, можна і варто замовляти у Книгарні бандерівців <https://ounbooks.com/>.

Оксана Топінко
Фото: УІС

ТІ, ХТО ОСЛІП НА ВІЙНІ. ІСТОРІЇ ВОЇНІВ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ПОБАЧАТЬ СВОЇХ ДІТЕЙ

Серед десятків тисяч українських солдатів, поранених під час війни з росією, багато хто втратив зір — і це особливо жаклива травма для молодих батьків. Про те, як вони дають їй раду, пише "Washington Post".

За останні два роки щонайменше 1,000 українських військових втратили зір, каже Анна Пуртова, депутатка, яка виступає за захист їхніх прав. Тетяна Литвиненко, завідувачка відділенням офтальмології київського госпіталю, де лікують військових і цивільних, каже, що 30 ліжок у її відділенні завжди заповнені.

Видання пише, що сучасна медицина мало що може зробити для тих, хто втрачає зір на обидва ока і повинен навчитися орієнтуватися в світі без зору. А Україна ще не пристосувалася до дедалі більшої кількості незрячих людей на вулицях — собаки-поводирі зустрічаються рідко, багато світлофорів не подають сигнали для пішоходів, а водії часто паркуються на тротуарах, створюючи небезпечні перешкоди.

А перед багатьма військовими постав додатковий виклик — пристосуватися до незрячого батьківства.

За 10 місяців після народження доньки Ізабелли Руслан Козачок майже не відходив від неї. Але він ніколи її не бачив.

За три місяці до народження Ізабелли 47-річний Руслан, який добровольцем пішов на війну після повномасштабного вторгнення росії у 2022 році, втратив зір внаслідок поранення у Часовому Ярі на сході України.

Раніше він був майстром татуювань і мав власний салон, але травма позбавила його професії та гобі. Та головне — і найбільш — можливості побачити, як росте його донька.

Травма голови Руслана цілком могла бути смертельною. Він одразу втратив одне око і був змушений повзти до пункту евакуації, де втратив свідомість. Він вижив, але прокинувся в лікарняній палаті, яку так і не зміг побачити.

Його дружина Юлія була на шостому місяці вагітності.

Коли народилася Ізабелла, Юлія описала йому Ізабеллу: рожева шкіра, руде волосся та яскраві блакитні очі.

"Коли вона сказала блакитні очі, я просто розтанув, — цитує "WP" Руслана. — Я можу лише торкнутися її обличчя і уявити її образ у своїй голові".

Він досі не знайшов роботу, яка б задовольняла його творчі потреби. Але він знайшов розраду в скелелазінні — виді спорту, який він ніколи не пробував, поки не втратив зір.

Руслан каже, що намагається залишатися здоровим і активним, як для себе, так і для Ізабелли. "Кожен батько хоче бути прикладом для своєї дитини", — каже він.

35-річний Денис Абдулін уже мав двох синів, коли в березні 2022 року пішов до війська. Його дружина Олеся вивезла дітей до Литви.

Він втратив зір внаслідок поранення під Севе-

Руслан Козачок з донькою Ізабеллою

Руслан почав займатися скелелазінням

Іван Сорока з новонародженим сином

родонецьком, і коли лежав у лікарні в Києві, дружина разом із синами приїхали його відвідати.

Попри те, що він не міг їх побачити, їхнє ставлення до його травм дала йому надію — один був у захопленні від їзди в інвалідному візку, інший хотів погратися з регульованим лікарняним ліжком.

"Я не можу пояснити це щастя", — цитує Дениса "WP".

Хлопчики, яким зараз 9 і 6 років, були на два роки молодшими, коли він бачив їх востаннє — і такими вони залишаться в його пам'яті.

"Я дуже вдячна, що він мав можливість їх побачити, — каже Олеся. — Їхній колір очей, тип статури, особливості. Він бачив їх у реальному житті".

Хлопчикам важко зрозуміти сліпоту свого тата. Вони приносять йому книжки та картинки або пропонують зібрати іграшку. Іноді його це засмучує. Він хотів би навчити їх боксувати — це його улюблений вид спорту.

Раніше Денис працював на складі, але тепер не може цього робити. Минулого року він пройшов навчання на масажиста — за допомогою "Port", організації, яку заснувала Анна Пуртова. Поки що Абдулін орендує приміщення для обслуговування своїх нечисленних клієнтів, але сподівається відкрити власну студію.

Робота дала йому важливе відчуття мети після важкого відновлення. Він мав панічні атаки та страждав від кошмарів, але навіть хороші сні "завжди мають поганий кінець", каже він — бо він прокидається сліпим.

Нещодавно йому зробили операцію, щоб підготувати до очних імплантів, які допоможуть запобігти інфекціям і нададуть вигляд природних очей — але він все ще зберігає надію, що знову зможе бачити.

"Я не хочу прожити все життя сліпим", — каже Денис.

27-річний Іван Сорока отримав поранення у серпні 2022 року, коли його підрозділ відступав з-під Бахмута. Він втратив зір на обидва ока.

Найбільше, за його словами, боявся, що стане тягарем для своєї дівчини Владислави, з якою познайомився лише весною того року. Але вона сказала йому, що вони подолають усі труднощі разом. Вони одружилися у вересні минулого року, а минулого місяця Владислава народила хлопчика. Лікар дав незрячому Івану ножиці, і він перерівав пуповину.

Темноволосого малюка назвали Святославом. "Страшно тримати дитину на руках, — цитує новоспеченого татуса "WP". — Якби я міг його побачити, можливо, було б не так страшно. Але коли не бачиш його. ... Такі маленькі ручки, маленькі ніжки".

Їхні рідні кажуть, що дуже зраділи, що народився саме хлопчик. Святослав схожий на свого батька. А в Україні зараз помирає дуже багато чоловіків.

Текст і фото: «BBC»

ПРЕЗИДЕНТ ПОДЯКУВАВ ЄПІСКОПАТУ ПЦУ ТА УГКЦ ЗА ПІДТРИМКУ УКРАЇНЦІВ НА ФРОНТІ Й У ТИЛУ

Президент Володимир Зеленський з нагоди Великодня зустрівся з представниками єпископату Православної Церкви України й Української Греко-Католицької Церкви.

Володимир Зеленський привітав усіх із Великднем і подякував за молитви й конкретні справи для підтримки українців.

«Щодня ми живемо, боремось, перемагаємо і втрачаємо. Тому хотів би вас привітати з днем, на який чекають українці і який містить дуже теплий момент. І таких моментів у житті, на жаль, не так багато. Великдень по-різному, але святкують на фронті, у містах, уздовж кордонів», — зазначив Президент.

Предстоятель ПЦУ Епіфаній підкреслив, що перемоги окупанта можна тільки в єдності, коли кожен працює на своєму місці і робить внесок у спільну справу.

«Ми хочемо, щоб в Україні запанував справедливий мир, але це можливо тільки тоді, коли ми здолаємо ворога. Ми, як Церкви, не тільки молимося. Наш священний обов'язок — це справді молитися, духовно підтримувати. Але ми займаємося ще й соціальним служінням», — додав він.

Голова УГКЦ Святослав зауважив, що церкви з 2014 року, ще до ухвалення закону про капеланство, підтримують військових. І наголосив:

українська Церква історично нищилася там, де російські колонізатори захоплювали наші землі.

«Сьогодні на окупованих територіях офіційно ліквідована УГКЦ, наші священники ув'язнені, відбуваються страшні переслідування, набагато гірші за сталінські часи, бо інструменти контролю над людьми зараз значно ефективніші», — підкреслив він.

Учасники зустрічі також обговорили особливості просування Української формули миру серед представників релігійної спільноти, розширення роботи капеланів та методи боротьби з наративами, які просуває російська пропаганда.

РАДА ЗАКЛИКАЛА СВІТ ВИЗНАТИ
ДЕПОРТАЦІЮ КРИМСЬКИХ ТАТАР У
1944 РОЦІ АКТОМ ГЕНОЦИДУ

8 травня Верховна Рада прийняла звернення у зв'язку з 80-ми роковинами геноциду кримськотатарського народу 1944 року (законопроект 11237).

“За” проголосувало 317 народних обранців, повідомляє “LB.ua” з посиланням на наредпа Ярослава Железняка.

У документі зазначається, що у зв'язку з 80-ми роковинами геноциду кримськотатарського народу 1944 року та вшануванням Дня пам'яті жертв геноциду кримськотатарського народу, а також пам'яті представників кримськотатарського народу, які, як і їхні предки, стали жертвами сучасного людиноне-нависницького російського режиму в російсько-українській війні, Верховна Рада України закликає уряди та парламенти іноземних держав, міжнародні організації та парламентські асамблеї:

визнати депортацію з Криму кримських татар у 1944 році актом геноциду кримськотатарського народу і долучитися 18 травня до вшанування пам'яті жертв геноциду кримськотатарського народу;

сприяти відновленню державного суверенітету України над тимчасово окупованими рф територіями, включно з Автономною Республікою Крим і містом Севастополем; підтримати створення Спеціального міжнародного трибуналу щодо злочину агресії рф проти України для притягнення винних до відповідальності;

активно долучатися до заходів у рамках Міжнародної Кримської платформи на урядовому та парламентському рівнях з метою припинення тимчасової окупації Криму; вимагати від рф як держави-члена Організації Об'єднаних Націй та постійного члена Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, що систематично не виконує своїх обов'язків, скасувати незаконні обмеження на право кримськотатарського народу зберігати свої представницькі інституції, зокрема виконати рішення Міжнародного суду Організації Об'єднаних Націй щодо відновлення роботи Меджлісу кримськотатарського народу.

PICU

Адвокати
Тарас Грицина і
Петро Гамівка

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5

Tel.: (416) 532-8006

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Заснована 1919 року

349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо
українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника
Андрія Латишка:
416-769-0674 або 1-888-836-7771

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

п'ятниця - 9 AM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

вівторок - 1 PM*

OMNI - BC

неділя - 8 AM

вівторок - 10 AM*

п'ятниця - 2 PM*

*Повторення

ПІСНЯ
УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

З понеділка до п'ятниці
7:30 вечора
на хвилі 1320 AM

В прямому ефірі
www.cjmr1320.ca

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, –
ПОСИЛАЙТЕСЯ
НА ОГОЛОШЕННЯ В
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

ПЕРЕДПЛАТИТЬ
ГОМІН
УКРАЇНИ

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443
Факс: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com

Driving Road
to
Professionalism

BOOK NOW!

Driving Fundamentals & Basics
Upgrades in today
Controlled automotive
environment

Order Online at:
Amazon.ca
Stefan T. Sobolewski:
905-385-8332
or send an email:
stefan.sobolewski.driving@gmail.com

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечера
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Tel. 647-550-5735

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Steve M. Woloshyn
Sales Representative

Office: 905-565-9200
Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

www.SteveWoloshyn.com
Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

FRIENDS OF UKRAINE
DEFENSE FORCES
DONATE TODAY

Будьмо в
КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

Купівля та продаж нерухомості !

- Професійна допомога при купівлі та продажі будинків, квартир, бізнесів
- Допомога в отриманні mortgage
- Безкоштовні консультації

БОГДАН ПОПОВИЧ

Sales Representative

E-mail: bpopovych@trebnet.com

(Not intended to solicit agencies of any kind)

Cell: (416) 882-3490

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

«ВІН ЇХ ВБИРАВ НА ТРІЙЦЮ»

У Львові віднайшли підпільні ризи блаж. Василя Величковського

Ризи помістили поряд з ліжком на якому помер інший священномученик – блаженний Миколай Чарнецький.

У львівській квартирі-музеї священномученика Василя Величковського відтепер можна побачити автентичні ризи Блаженного, в яких він служив у час підпілля. Фонд музею поповнився святковим облаченням, яке йому передав Митрополит Львівський УГКЦ Ігор (Возняк).

Про унікальну реліквію та її віднайдення «Духовній величі Львова» розповів хранитель музею Тарас Гуль.

«Це ризи, які належали блаженному Василю Величковському – він їх вбирав на Трійцю. Передані нам в кінці 2023 року з рук Митрополита Львівського Ігоря Возняка, а до митрополита вони попали від одного підпільного отця, який віддав їх йому перед смертю», — зазначив Тарас Гуль.

За його словами, це священниче облачення зберігав у себе ієромонах-редемпторист Михайло Шевчишин. Перед смертю (о. Михайло відійшов до вічності у 2021 році) він передав ризи митрополиту, і згодом у приватній розмові з генеральним директором музею о. Іваном Сіянчуком владики Ігор згадав про них і вирішив віддати для експозиції особистих речей блаженного священномученика.

Реліквія могла і не залишитися в Україні. Спочатку її планували розмістити в музеї у Вінніпегу, де зберігається більшість речей святого. «Отець Іван, трохи роздумуючи, чи забирати їх до Канади, чи залишити та враховуючи, що то був ювілейний рік Блаженного, зробив такий внесок до музейної експозиції і залишив їх в Україні. Ми от-

римали завдання випрасувати їх та гідно представити, що ми й зробили», — зазначив Тарас Гуль.

Представлені в музеї ризи – святкові, їх використовували на свято Зіслання Святого Духа. Реліквія збереглася в доброму стані попри незначні пошкодження, найімовірніше цьому облаченню більше 60-ти років. Поки що відвідувачі музею можуть побачити фелон та епитрахиль, згодом буде представлено повний комплект – з поясом і нарукавниками.

Нагадаємо, що, окрім віднайденого облачення, в музеї зберігаються також священнича і єпископська епитрахиль владики Василя. Також відвідувачі квартири Блаженного можуть побачити куфайку, в якій він був на засланні, особистий медальйон, валізу, книги та багато інших особистих і богослужбових речей часів підпільної Церкви, якими, зокрема, користувався й Блаженний, проживаючи у Львові.

Ще однією особливістю цього року стане те, що завдяки змінам в церковному календарі УГКЦ вперше пам'ять священномученика вшанують на всецерковному рівні окремо – 30 червня. Також цього року минає 100 років з дня вступу владики Василя Величковського до монастиря.

Фото: Андрій Толстой
«Духовна велич Львова»

«ЖИТТЯ ПЕРЕМОЖЕ СМЕРТЬ»

9 травня у Великій лаврській дзвіниці Києво-Печерської лаври за ініціативи Міністерства культури та інформаційної політики України відкрилась виставка Богородичних ікон на ящиках з-під набоїв.

«Українська культура багатогранна. Іконопис є однією з вкрай важливих традицій. Ми можемо спостерігати розвиток традиції іконопису протягом багатьох років і навіть тисячоліть. Свідченням цьому є збережені роботи у наших об'єктах культурної спадщини. Але ця практика знаходить відгук і у наших сучасників. Для цього важливо бути ще й духовною людиною. Адже митець відтворює образ через себе. Сьогодні, під час війни, художники-образотворці не можуть обійти цей аспект», — сказав т. в. о. Міністра культури та інформаційної політики України Ростислав Карандєєв.

Проект «Ікони на ящиках з-під набоїв» київських художників Соні Атлантової та Олександра Клименка присвячений мистецьким медитаціям на тему російсько-української війни. Його головна ідея — перетворення смерті, символом якої є ящик від озброєнь, на життя, яке в українській духовній традиції уособлює ікона.

«Цей цикл робіт – візуалізація нашого мирного плану. Це не тільки про території та справедливість, а й про перетворення зла на добро й смерті на життя», — розповів автор проєкту Олександр Клименко.

Ящики, що на них написані ікони, привезені із зони бойових дій. Тому ці образи є мовчазними, але промовистими свідками усіх трагічних подій, що нині переживає Україна. Вони уособлюють біль і горе матерів, що переживають втрату дітей, розпач та відчай матерів, що змушені тікати від війни, рятуючи дитячі життя. Разом з тим ці образи закарбовують віру у перемогу.

«Життя переможе смерть – ключова ідея цієї виставки, яка буквально демонструє незламну силу і дух нашого народу. У битві за життя, за культуру, за національну ідентичність. І тому дуже символічно, що ця виставка відкривається у національній святині, яка нарешті відкривається для української культури і плекає українську ідентичність», — наголосив Генеральний директор Національного заповідника «Києво-Печерська лавра» Максим Остапенко.

Локацією для експозиції символічно обрана Києво-Печерська лавра — національна святиня України, уділ Пресвятої Богородиці — Матері Ісуса Христа, яка вважається управителькою і покровителькою монастиря. Лавра є Успенською, тож символізує любов синів і дочок до своїх матерів та виконання Божої Заповіді щодо шанування батьків.

Окрім мистецької, проєкт має ще й благодійну складову. Кошти від продажу ікон підуть на підтримку різних волонтерських ініціатив, пов'язаних передусім з військовою медициною.

Нагадаємо, проєкт вже встигли побачити у 20 країнах, 93 містах та 164 локаціях.

Фото Антоніни Вишневецької
МКІПУ

ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКУ АГРЕСІЮ В УКРАЇНІ ПОСТРАЖДАЛО 1,062 ПАМ'ЯТКИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

МКІП продовжує реєструвати пошкодження пам'яток культурної спадщини в Україні внаслідок російської агресії. За період з 24 лютого 2022 року до 25 квітня 2024 року РФ зруйнувала або пошкодила 1,062 об'єкти культурної спадщини. З них пам'яток національного значення – 123, місцевого значення – 864, щойно виявлених об'єктів культурної спадщини – 75.

Зокрема, пам'ятки архітектури

та містобудування складають 316 об'єктів, архітектури – 307, історії – 226, архітектури та містобудування, історії – 61, археології – 56, архітектури, історії – 39, монументального мистецтва – 21, містобудування та монументально-декоративного мистецтва – 19, архітектури, монументального мистецтва – 7, містобудування – 5, науки і техніки, архітектури – 2, архітектури та містобудування, монументального мистецтва –

1, архітектури, садово-паркового мистецтва – 1; архітектури та садово-паркового мистецтва – 1.

Пам'ятки культурної спадщини пошкоджені або зруйновані у 18 областях:

Харківська область – 299;
Херсонська область – 144;
Донецька область – 125;
Одеська область – 115;
Чернігівська область – 71;
Київська область та м. Київ – 69;
Миколаївська область – 44;
Запорізька область – 44;
Львівська область – 36;
Дніпропетровська область – 34;
Луганська область – 30;
Сумська область – 25;
Хмельницька – 10;
Полтавська область – 6;
Вінницька область – 4;
Житомирська область – 4;
Кіровоградська – 1;
Черкаська – 1.

Фото: РІСУ
Міністерство культури та інформаційної політики

**** Terms and conditions apply: 12-month term only; NEW money only; includes Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from May 7, 2024.**